

PORIN KIRKKO sanomat

Kuva Jyrki Toivanen

Riemuvuosi alkuun adventista

Adventtina alkaa Jeesuksen syntymän 2000-vuotisjuhlan vietto tunnuksin Riemuvuosi 2000 - Toivon vuosi. Riemuvuoden tapahtumia riittää aina pääsiäiseen 2001 saakka.

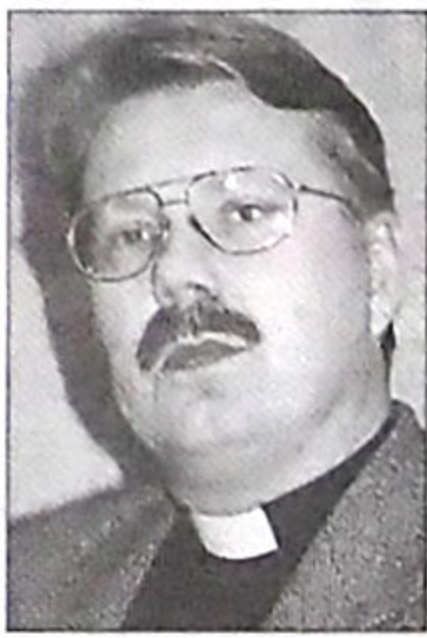
Ensimmäisenä adventtisunnuntaina 28. marraskuuta jumalanpalvelukset Hoosianna-hymneineen ovat tavallistakin juhlavampia. Adventista alkaa uusi kirkkovuosi ja jouluun valmistautuminen.

Porissa Riemuvuoden tapahtumista ensimmäisiä on kirjan "Tulevaisuuden maa" jakelu kaikille ekaluokkalaisille. Kirjan idea on adventtikalenterista. Siinä on kertomus joka päivälle adventista loppiaiseen.

Ensimmäinen adventti ja ensimmäinen lukukerta ovat ihan kohta, tietää ekaluokkalainen Antti Ylituomi. Myös Liisa Ylituomi odottaa yhteisiä lukuhetkiä.

PÄÄKIRJOITUS 20.11.1999

Riemu- vuoden adventti

Tänä vuonna 1. adventtisunnuntai on tavallista merkityksellisempi ja juhlavampi. Alkaa kirkon Riemuvuosi - ei ainoastaan Suomessa, vaan kautta koko maailman.

Riemuvuosi on eri asia kuin millenium rahastuksineen. Joulukuun viimeisen ja tammikuun ensimmäisen päivän välinen yö on periaatteessa ihan samanlainen kuin joulukuun viidennen ja kuudennen päivän välinen tai tammikuun kymmenennen ja yhdenkymmenennen.

Merkittäväksi tuon yön tekee vain hyvä markkinointi, joka saa meidät ihmiset tekemään samanaikaisesti samantapaisia asioita. Vuosi vaihtuu kuten ennenkin jotkut meistä ihmisistä vain ovat riehakkaampia kuin muina usina vuosi.

Riemuvuosi alkaa jo kuukautta ennen vuodenvaihdetta, samoin kuin kirkkovuosiakin vaihtuu kuukauden ennen kalenterivuotta. Riemuvuosi muistuttaa Jeesus Nasarettiläisen, Jeesuksen Kristuksen syntymästä. Siitä on kohta kulunut tai oikeastaan todennäköisesti on jo 2000 vuotta, ja kirkot ympäri maailmaa juhlistavat erilaisin tapahtumin, kampanjoin ja tilaisuuksin ilosanoman tuojan syntymää ja toimintaa maan päällä.

Jeesuksen sanoman eräs perusajatuksista oli ihmisistä huolehtiminen, niistäkin jotka omasta syystä ovat joutuneet ahdistukseen. Tälle sanomalle olisi selkeä tarve myös tämän päivän kansojen, valtioiden ja ihmisten elämässä. Nasarettiläinen halusi olla ihmisen puolella.

Kari Erkkola

IKKUNAPENKKI

Riittävä vanhemmuus

Jokaiselle vanhemmalle lienee tuttua kiusaus antaa lapselle periksi. Useimmat ovat kokeneet kohtauksen ruokakaupassa. Olet juuri sanonut lapsellesi, että tänään ei osteta karkkia. Lapsi järjestää kuitenkin hurjan kohtauksen. Kun kaikki ihmiset tuntuvat tuijottavan säälivästi juuri teitä, niin päätät antaa periksi. Sama tarina toistuu muuttaen vain muotoaan vuodesta toiseen.

Periksi antaessaan aikuinen voi tulla saattaneeksi lapsen vastuuseen sellaisesta asiasta, joka kuuluu isän vanhemman vastuualueeseen. Se tuottaa lapselle viime kädessä turvatomuutta. Kaiken lisäksi lapsi oppii, että epäsuoralla käytöksellä saavuttaa hyvän tuloksen.

Kuitenkaan myöskään totteleminen ei voi olla itseisarvo. Pienen vauvan asioista päättävät äiti ja isä. Se antaa lapselle perusturvan. Kun lapsi kasvaa, alkaa tulla niitä asioita, joista keskustellaan ja myös niitä, joista hän päättää itse.

Itse asiassa vanhemmuus on taiteilua kahden ääripään välillä. Toinen ääripää on se, että vanhempi päättää kaikesta ja lapsen tehtäväksi jää totteleminen. Toinen ääripää on, että lapsi päättää itse asioistaan. Pieni vauva on täysin vanhempien hoidon ja päätösten varassa. Jos hänestä kasvaa aikuinen, joka saa, haluaa ja pystyy päättämään omista asioistaan, ovat vanhemmat onnistuneet. Mutta vauvasta aikuisuuteen on pitkä matka ja myös vanhemmuus olisi muututtava koko ajan. Niinpä näiden kahden ääripään väliin mahtuu toivotavasti paljon niitä asioita, joista päätehtään yhdessä keskustelemalla.

Vanhemmuus on asia, johon on suostuttava. Se on sitä, että antaa lapsen olla lapsi. Se on myös sitä, että antaa lapsen itsenäistyä ilman syyllisyyttä. Vanhemmuuteen kuuluu rakkaus, luottamus, hyväksyminen ja kannustaminen. Mutta vanhemman roolin kuuluu myös rajojen asettaminen, ettei lapsi voisi taistella niitä vastaan ja itsenäistyä. Rajat merkitsevät lapselle turvaa, mutta samalla ne aiheuttavat jatkuvaa pettyymisiä. Onkin sanottu, että vanhemman tehtävä on tuottaa lapselle pettyymiä joka päivä.

Heikki Kruus
Perheneuvoja

Adventtikeräykset käynnistyvät

Joululahja lähetykselle Thaimaahan Ulkomaanapu muistaa lapsia

Kirkon Ulkomaanavun keräys kohdistuu erityisesti Nicaraguan luonnonkatastrofin, Etiopian nälänhädän ja Kosovon sodan koettelemille lapsille.

Joulun valmistautumisen aika on kirkko-vuodessa paaston aikaa. Yksi tapa paastota on luopua omastaan ja muistaa lähimmäisiä, myös niitä kaukana olevia. Suomen Lähetysseuran ja Kirkon Ulkomaanavun adventtikeräykset käynnistyvät ensimmäisenä adventtisunnuntaina 28. marraskuuta.

kautta tuetaan varattomien lasten koulunkäyntiä. "Kirkko antaa toivoa sinne, missä sitä ei ole", kertoo Pekka Hiltunen Lähetysseurasta. Hän on ollut Thaimaassa lähetystyöntekijänä sekä Bangkokissa että viimeksi köyhällä maaseudulla Si Khuiissa. "Kristityksi tuleminen merkitsee usein elintason nousua. Miehitä jäävät viina ja uhkapeli ja perheelle jää enemmän rahaa ja aikaa", Hiltunen lisää.

Hänen vaimonsa Pirkko Hiltunen työskenteli seurakunnan diakoniatyöntekijänä. Kun Hiltuset viime maaliskuussa palasivat Suomeen oli Si Khuiun seurakunnassa 156 jäsentä. Nyt jäsenmäärä on kohonnut 200:een.

Thai-musiikkia jumalanpalveluksissa

Thaimaan luterilaisen kirkon teologinen koulutuskeskus on Bangkokissa. Koulutusta on kehitetty paikallisen kulttuurin näkökohdista ja osana opetuksessa on thai-musiikki ja sen käyttö jumalanpalveluksissa.

Mielellään on myös projekti, joka auttaa tulevia kirkon työntekijöitä kohtaamaan kansanbuddhalaisuutta.

"Thaimaan luterilainen kirkko etsii maan omasta kulttuurista piirteitä, joilla voidaan ilmentää myös kristinuskoa. Kirkko ei halua eristää ihmisiä heidän kulttuuristaan", Pekka Hiltunen sanoo. Hän koulutanut kirkon työntekijöitä usean vuoden ajan.

Kirkon koulutuskeskuksella on nyt ensimmäistä kertaa thaimaalainen johtaja, pastori Suk Prachayaporn. Hän haluaa lisätä opiskelijoiden käytännön harjoittelua.

"Toivon, että meiltä valmistuu tiedemiehiä, mutta myös hyviä paimenia ja evankelisoja seurakuntiin", Suk Prachayaporn jatkaa.

Suomen Lähetysseuralla on ollut työntekijöitä Thaimaassa vuodesta 1978.

Viime vuonna Joululahja lähetykselle -keräys tuotti 1,6 miljoonaa markkaa. Varat kohdistettiin kirkkojen sekä pienien kyläklinikoiden ja koulujen rakentamiseen Kiinassa.

Adventtikeräysten tilit

**Suomen Lähetysseuran
Joululahja lähetykselle
Leonia 800014-161130 ja
muut pankit 9499**

**Kirkon Ulkomaanavun
Leonia 800018-223340 ja
muut pankit 9303 merkinnällä
"Joulu 99".**

Ulkomaanavun adventtikeräykseen voi osallistua myös soittamalla numeroon 0700 88600 (puhelin hinta 20 mk + paikallispuhelumaksu) tai numeroon 0700 88300 (puhelin hinta 60 mk + paikallispuhelumaksu).

Bangkokissa on Armonkoti, joka on ensikoti yksinhuoltajäideille. Aids-ongelman kirkko tarttii vuosikymmenen alussa ensimmäisten joukossa. Perheprojektin kummilapsityön

AJANKOHTAISTA

AJANKOHTAISTA

AJANKOHTAISTA

AJANKOHTAISTA

Papinkirjat atk-aikaan

Porin seurakuntayhtymän keskusrekisterissä on eletty muutosten aikaa, kun viitosen vuotta palvutellut tietojärjestelmä on lokakuussa vaihdettu Papinkirja-järjestelmään. Myös koneet on uusittu ja työntekijät koulutettu käyttämään uutta järjestelmää.

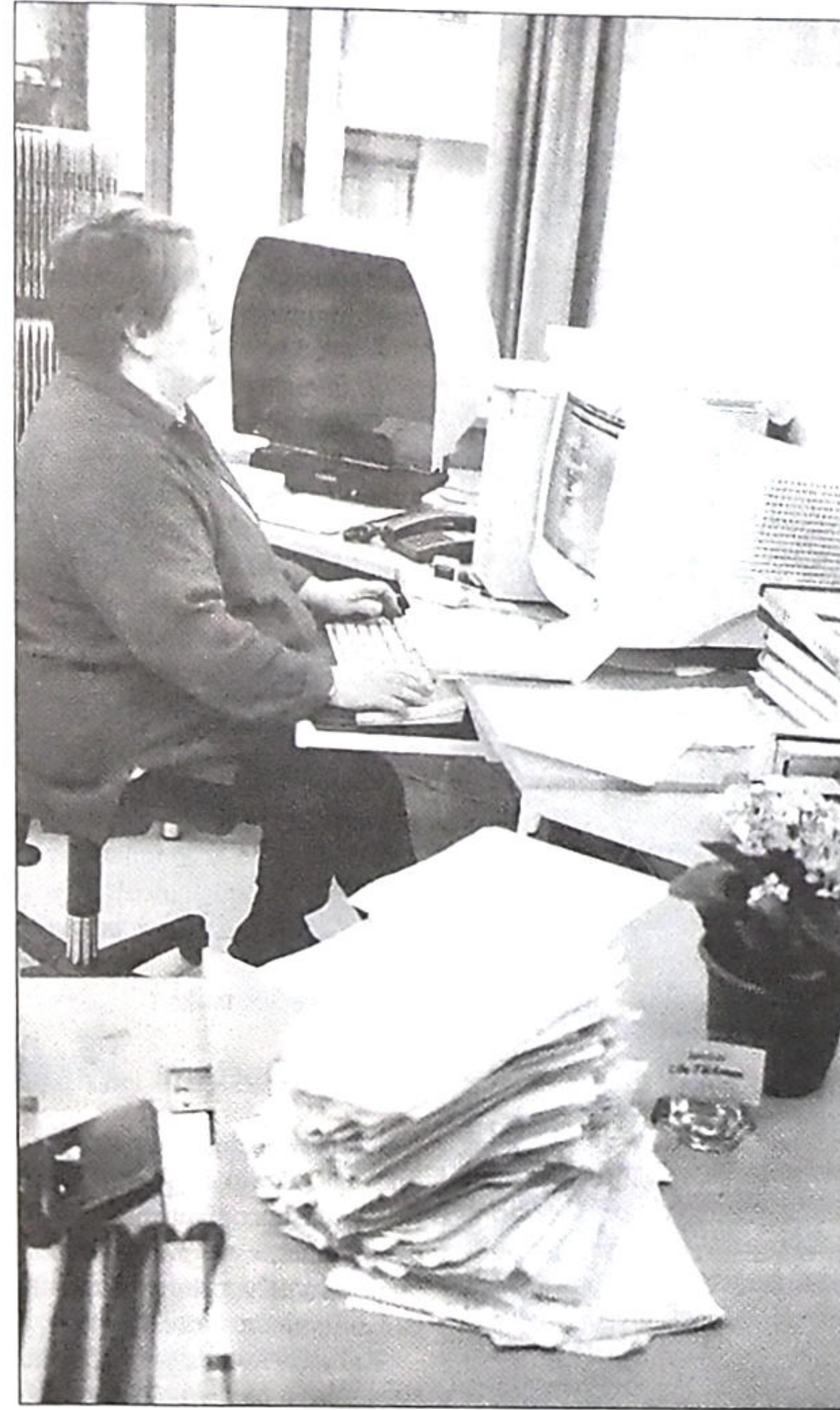
Papinkirja-nimitys on lähtöisin virkatodistuksen vanhasta nimestä. Virkatodistusten tuottaminen on yksi keskusrekisterin palvelutehtävistä.

"Kirkonkirjojen päättehtävä on tukea seurakuntatyötä jäsentien avulla", toteaa Porin seurakuntayhtymän keskusrekisterin johtaja Yrjö Tala.

Lokakuun alussa käynnistynyt valtion uusi väestötietojärjestelmä VTJ tuli ainoaksi viralliseksi väestötietojärjestelmäksi Suomessa. Keskusrekisterissä asioivat eivät käytännössä muutosta juurikaan huomaa, sillä seurakunnat osallistuvat edelleen yhteiskunnan tietopalveluun antamalla virkatodistuksia. Edellytyksenä tähän on kirkonkirjojen tietojen säännöllinen ylläpitäminen VTJ:n avulla.

"Konekielellisen tietoliikenteeseen VTJ:n kanssa on tarkoitus siirtyä, kun vuosi ja vuosituhat vaihtuvat", Tala toteaa. Siihen saakka muutokset hoidetaan manuaalisesti.

Tiedot Papinkirja-järjestelmään siirrettiin vanhasta järjestelmästä, jotta kaikki omassa kirjossa oleva tieto saatiin talteen.

Keskusrekisterin atk:n pääkäyttäjää Ulla Täckman hoitaa sukuselvityksiä ja sukututkimusta.

"Erlaisia tapahtumia tms. tietoja siirrettiin järjestelmien välillä yli miljoona tietuetta", kertoo sovellusasiiantuntija Arja Hakokunnas Papinkirja-järjestelmän toimittaneesta Rauhalta Yhtiöstä.

Tietoa kirkollisista oikeuksista ja velvollisuuksista

Seurakuntalaisen oikeudet ja velvollisuudet perustuvat kirkonkirjoihin.

"Ketä tahansa ei voida kastaa, konfirmoida tai vihkiä kirkolliseen avioliittoon. Kuka tahansa ei voi olla lapsen kummina tai seurakunnan luottamushenkilönä. Oman ja ulko-seurakunnan jäsenen hautapaikkamaksuissa on eroja", listaa Yrjö Tala.

"Uusi järjestelmä suo mahdollisuudet entistä monipuolisempaan seurakuntatyöhön", hän uskoo.

Tietoja voidaan hyödyntää myös hautaustoimissa sekä Keski-Porin ja Teljän seurakuntatoimissa.

Ns. kirkolliset tiedot poistuvat virallisesta väestötietojärjestelmästä viiden vuoden kuluttua. Seurakuntien oma toimiva atk-järjestelmä on siinä vaiheessa ensiarvoisen tärkeä.

Kirkolliskokousedustajat valitaan helmikuussa

Ensi helmikuussa valitaan jäsenet luterilaisen kirkon ylimpään hallintoelimeen, kirkolliskokoukseen vuosiksi 2000-2003. Vaalikampanjat edustajien valitsemiseksi alkavat jo.

Kirkolliskokouksessa on paikkoja 108. Seurakuntien luottamushenkilöt valitsevat 64 maallikkoeustajaa ja papit 32 pappiseustajaa. Lisäksi kirkolliskokoukseen kuuluvat mm. piispat.

Kirkolliskokouksessa on paikkoja 108. Seurakuntien luottamushenkilöt valitsevat 64 maallikkoeustajaa ja papit 32 pappiseustajaa. Lisäksi kirkolliskokoukseen kuuluvat mm. piispat.

Arkkhiippakunnalla 13 edustajaa

Turun arkkhiippakunnan 13

edustajapaikasta papit saavat viisi paikkaa ja maallikot kahdeksan paikkaa. Tähän saakka pappispaikkoja on ollut neljä ja maallikkopaikkoja yhdeksän.

Porilaisia on tällä hetkellä kirkolliskokouksessa kolme: eversti Seppo Ahtikoski, pastori Marjatta Kaartinen ja toimittaja Marjaana Perttula. Satakuntalaistedustus on vahva, sillä lisäksi kirkolliskokouksessa ovat lähtöyhtiö Pentti Heinilä ja piirinjohdaja Pertti Rajala Ulvilasta sekä länttörovasti Tapio Seppälä Luulista.

Vaalilistoja muodostetaan

muun muassa puoluepolitiisin ja herätysliikepohjaisiin sekä alueellisiin perustein. Virallisesti tunnukset eivät ole käytössä tosin kuin seurakuntavaaleissa.

Maallikkoeustajien vaalissa ehdokaslistan perustamiseen tarvitaan 10 vaalissa äänioketut-tua.

Pappiseustajien vaalissa listan perustamiseen riittää 3 äänioketut-tua pappia. Pappiseustajien vaalissa on aiemmista vaaleissa ollut alueellisia listoja sekä vakinaisten pappien listoja ja apupappien listoja.

Pori sinnittelee 1,25 pennin kirkollisäyrillä

Porin kuuden paikalliseurakunnan seurakuntaneuvostoilla on marraskuun loppuun asti aikaa sorvata lausuntonsa vuoden 2000 talousarvioesityksestä ja siihen liittyvästä toiminta- ja taloussuunnitelmasta vuosiksi 2000 - 2002.

Yhteinen kirkkoneuvosto puristi esityksen lausuntokuntoon pitkästä kokouksestaan 10. lokakuuta. Vaikka niukkuutta jouduttiin jakamaan, panostettiin diakoniatyöhön, jonne kirkkoneuvosto esittää budjetin ainoaa virkalisijasta.

Budjetitkäsittelyn tässä vaiheessa Porin seurakuntayhtymän toimintakulut ensi vuodelle ovat 57,4 miljoonaa markkaa. Kasvuja kuluvaan vuoteen verrattuna menoissa on 5,5 prosenttia. Kirkollisverotuloja arvioidaan kertyvän yhteensä 55,4 miljoonaa markkaa.

Taloussarvioesitys perustuu 1,25 pennin kirkollisveroyritylle. Porissa on äyri pidetty vakanaa jo

25 vuoden ajan. Kirkkoneuvoston huolena on budjettiesityksen lähes kahden miljoonan markan alijäämä.

Investointeihin on varauduttu 12,3 miljoonalla markalla. Näillä näkymin ensi vuonna peruskorjataan Käppärän pieni siunauskappeli ja hallintokeskus Hallituskatu 9:ssä. Pienempiä investointeja ovat mm. urkkorajukset, kirkkotekstiilit ja atk-laitteet.

Hallintokeskuksen peruskorjauksesta tarvitaan yhteiseltä kirkkovaltuustolta uusi päätös, sillä kustannukset nousevat yli arvion. Valtuusto kokoontuu 24. marraskuuta. Jos se hyväksyy uuden kustannusarvion, niin remontti päästään aloittamaan jo joulukuussa. Käppärän hautausmaan pienen kappelin peruskorjaus oli aluperin tarkoitus tehdä jo tänä vuonna, mutta lupa siihen on viipynyt opetusministeriössä. Lupa tarvitaan, koska rakennus on yli sata vuotta vanha.

Käppärän hautausmaan pienen kappelin peruskorjaus on ensi vuoden investointisuunnitelmissa.

HARTAUUS

"Tunnet sä mut?"

Pieni poika seisoo vakavana edessäni, katsoo suoraan silmiin ja kysyy: "Tunnet sä mut?". Muut lapset kuulevat kysymyksen ja ryntäävät samassa ympärilleni. Jokaisella sama kysymys huulillaan.

Meille kaikenikäisille on tärkeää, että tämä ja tuo tuntee minut. Joskus aikuiset menevät hyvinkin pitkälle etsiessään tunnettavuutta. Jotkut saavat sitä yliannoksiakin. Tunteminen on sitä, että olen olemassa ja minulla on merkitystä lähiympäristölleni.

Jeesus, tunnet sä mut? Uskallanko kysyä näin Vapahtajaltani. Tai uskallanko kysyä sitä, onko minulla merkitystä sinulle. Aikoinaan Jeesuksen lähiystävät kyselivät vaikeita: Tuomas etunenässä ja myös Pietari sekä Johannes. He saivat aina vastauksen. Nuo kysymykset eivät olleet Jeesukselle vaikeita, eivätkä ole sinunkaan kysymyksiäsi.

Jeesus vastailee altituisesti aikamme ihmiselle. Hän puhuu raamatun kautta. Jokaisessa sanassa on kätketty voima, ne eivät ole vain painomutetta ja paperia. Hän antaa vastauksen tänään meidän kysymyksemme: Tunnet sä mut? "Minä olen hyvä paimen. Minä tunnen lampaani ja ne tuntevat minut... minä panen henkeni alttiiksi lampaiden puolesta." (Joh. 10:14-15) Eikö syvästi tuntemista ole henkensä antaminen toisen puolesta. Sillä on toinenkin nimi, rakkaus. Tuo rakkaus tuntee meidät läpikotaisin. Jeesus jatkaa: "Teidän jokainen hiuskarvannekin on laskettu." (Matt. 10:30).

Kuka tuntee minut kaikkein tarkimmin: äiti, isä, sisko, veli, aviopuoliso? Oikea vastaus on veli. Jeesus syntyi maailmaan meidän veljeksemme ja nousi esikoisena kuolleista ja astui ylös taivaaseen. Hän on veli mutta samanaikaisesti Jumala. Hän avasi väylän ulvovan meren halki kivikoiden ja ammuttien syvänteiden ohii aurinkoisella ja tynnelle ikuisuuden rannalle. Uskomalla ja tukeutumalla Vapahtajamme saamme pelastumisen ilon ja iankaikkisen elämän. Kerran perillä ei tarvitse enää kysyä: "Tunnet sä mut?" Se on itsestään selvää.

Lauri Räike
Reposaaren kirkkoherra

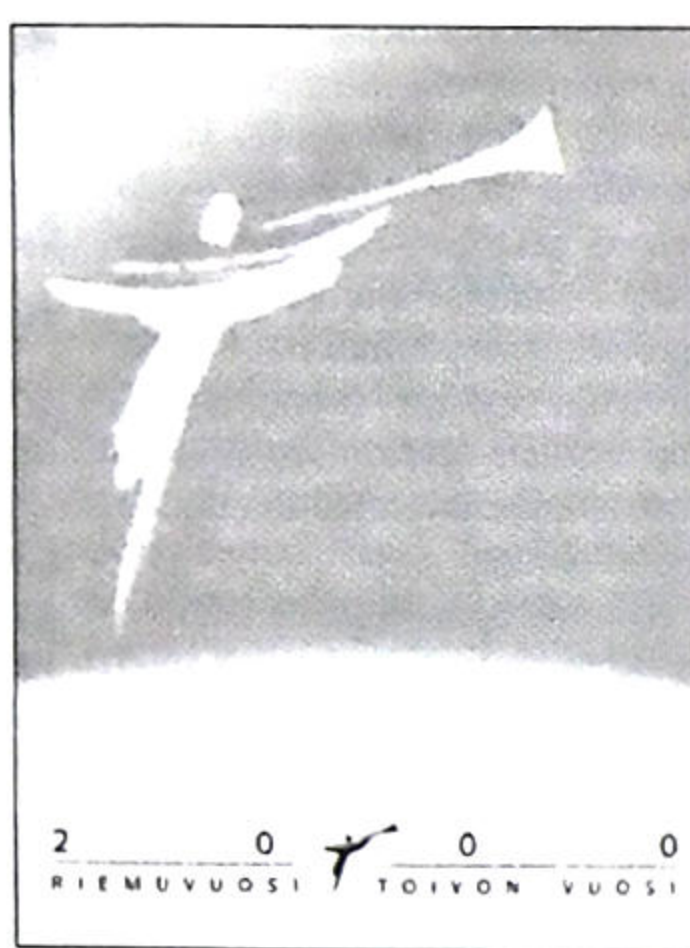
Adventti avaa Riemuvuoden

Riemuvuoden vieto kirkkoissa ja kristillisissä yhteisöissä alkaa adventtina 1999 ja päättyy pääsiäisenä 2001. Tunnuskäsi Juhlavuodelle on Riemuvuosi 2000 - Toivon vuosi.

Yhdessä koko maailmanlaajana kristikunnan kanssa halutaan iloita siitä että on kulunut kaksi vuosituhatta Kristuksen syntymästä, ajallaskumme alusta.

Porissa juhluvuoden alkamista muistetaan adventtisunnuntai joulunpalveluksessa 28. marraskuuta. Alasteiden ensimmäisen luokan oppilaat saavat seurakunnan lahjana Tulevaisuuden maa-adventtikirjan. Lisäksi kirjan saavat käyttöönsä perhepäivähoitajat, päiväkodit ja seurakuntien päiväkerhot.

Ensi vuoden budjettiesityksessä on määräraha vuonna 2000

syntyvien lasten kasteriteihin ja evankelimoiskampanjaan. Talousarvio on kirkkovaltuuston käsittelyssä vasta joulukuussa. Koko kirkon Riemuvuoden lahjana on Katekismus joka kotiin ensi vuoden syyskuussa.

Jumalan- palveluksia ruotsiksi ja englanniksi

Porissa järjestetään myös ruotsin ja englanninkielisiä jumalanpalveluksia. Sekä ruotsiksi että englanniksi o jumalanpalvelus kerran kuukaudessa.

Seuraavat vieraskieliset jumalanpalvelukset ovat ensimmäisenä adventtisunnuntaina 28. joulukuuta.

Keskus- rekisterin ja diakonia- keskuksen johtajat vaihtuvat

Porin seurakuntayhtymän diakonijaohdaja Aku Keltto on valittu Porin Diakonialaitoksen johtajaksi. Hän aloittaa uuden työnsä vuodenvaihteessa.

Keskusrekisterin johtaja Yrjö Tala jää puolestaan eläkkeelle toukokuun 2000 alusta. Hänen viimeinen työpäivänsä on kuitenkin jo maaliskuussa. Kumpiakin virkaan etsitään uutta pappia.

Ritva Tuutti - sotalapsi

Ikävä kotiin ja ikävä Ruotsiin

Näyttelijä Ritva Tuutti on juuri saanut valmiiksi kauan kypsyttämänsä sotalapsiaiheisen näytelmän. Porin Teatterin pienellä näyttämöllä maaliskuussa ensi-iltaan tuleva *Saara - sotalapsi* kertoo paljolti hänen omista kokemuksistaan. Jatkosodan loppupuolella 1944 Ritva lähetettiin sodan jaloista vauraseen Ruotsiin, jossa tyttö viettikin lähes kolme vuotta. Tällöin Tuutin perhe asui Vammalassa, jonne karjalaisperhe oli evakkotai palellaan päätynt. Kun naapurimaahan oli lähtenyt 5-vuotias suomea puhuva tyttö, takaisin Suomeen palasi 8-vuotias ruotsinkielinen koulukainen.

Viipurin maalauskunnan Porkan saaresta kotoisin olevalle Ritva Tuutille sana sotalapsi tarkoittaa ennen kaikkea eroa ja ikävää. Koska Ritva Ruotsin kodissa oli tuntenut olevansa "ainoa kullannmuru" yhdeksän vuotta vanhemman sisaren rinnalla, ei vierauden tunteen syntynyt Suomeen palattua voinut estää. Kotiin oli syntynyt uusia sisarusia ja pikkusiskon osaan jo tottuneesta tuli taas isosisko.

"Lähdinkin kotoa jo 15-vuotiaana lapsenlikaksi Helsinkiin."

Kirjoittaja on saanut näytelmäänsä aineksia paitsi omista myös toisten sotalasten kokemuksista. Vankkaa taustatukea pitkän työn aikana on tullut aviopuolisolta, Ernst Frimanilta, sotaveteraanilta.

Teatterinjohtaja Risto Ojanen on toinen tärkeä mies hankkeen takana. Kun hän tuli Porin Teatterin johtajaksi, neljä - viisi vuotta mielessä kytynyt aihe alkoi hänen innostamanaan muutoutua näytelmäksi. Ojanen oli myös tarkoitus ohjata näytelmää. Hänen lähtemisenä pois Porista kuitenkin muuttaa tämän suunnitelman.

Aviomiehen kanssa Ritva Tuutti kierteli toissa kesänä sekä Suomessa että Ruotsissa palauttamassa mieleen paikkoja ja tunnelmia.

Ikävä

Sotalapsi Ritva Tuutti painottaa kokemuksistaan puhuessaan ikävää. Tähän ikävään voi törmätä myös monissa asiasta julkaistussa kirjoissa. Ja tietäähän sen, että ikävä valtaa pienen ihmisen mielen, kun joutuu lähtemään kotoa ymmärtämättä, miksi. Ikävä äitiä ja kotiväkeä. Suomeen takaisin tullessa sama joutuu toisin päin. Nyt kaipauksen kohteena vain siintää suojaa tarjonnut vieraan maan perhe.

"En paljon silloin puhunut Ruotsin kodista. Rupsin aina itkemään.", kertoo Ritva. "Aikuisena edelleen tuntuu, että kun matkustan niille seuduille, olen kotiin."

Ritva haluaa korostaa myös sotalapseksi pienokaisensa luovuttaneen äidin aseman vaikeutta.

"Täytyy olla äidille kova paikka tulla tyhjänä kotiin lasten lähdettyä. Sama myös siellä Ruotsissa, kun sotalapsi täytyy lähettää takaisin Suomeen", hän lisää.

Ero

"Kaikkein tuskallisinta ovat

Ritva Tuutti 3 vuotiaana. Kaksi vuotta myöhemmin hänet lähetettiin sotalapseksi Ruotsiin.

olleet erot."

Ritva Tuutti kertoo, kuinka hän kotiin palattuaan illalla sängyssä asioita miettienään oli valmis palaamaan takaisin Ruotsiin. Hän muisti paikat, muisti huonekalut. "Ja se tuoksu!"

Eikä mikään ihme tuo hyvä tuoksu, sillä kotona oleva Ruotsin mamma leipoi ja teki niin ruoat kuin makkaratkin.

Tuoksun Ritva Tuutti toteaa olleen tallella, kun hän 18 vuotta myöhemmin kävi ruotsalaisessa kodissaan. Paikoillaan olivat myös vanhat huonekalut.

Ritvan saapuessa Ruotsiin sijaisvanhemmat olivat iäkkäitä, isovanhempien ikäisiä ihmisiä. Pappa teki metsätöitä yhteismetsässä. Aiemmissa elämänsä vaiheissa omaisuutensa menettänyt Danielssonin perhe asui metsä-

vartijan mökissä Vättern-järven lähellä kolmisenkymmentä kilometriä Jönköpingistä.

Ritva kertoo, että hän liki kuden vanhana matkaan lähtiesään ikään kuin halusi unohtaa Suomen. Danielssonit, viisaasti kylläkin, tahtoivat ylläpitää ajatusta, että tyttäällä on koti Suomessa. Perheet myös olivat jonkin verran kanssakäymisissä toistensa kanssa.

Tuutin perheestä naapurimaahan lähetettiin myös 4-vuotias Renja sekä 2-vuotias Reetta. Renja tuli pois melko pian, mutta pienin sisko jäi Ruotsiin lopullisesti. Koti, jonne Ritva sodan jälkeen palasi, oli Joutsenossa Saimaan Muokonsaarella.

Ritva Tuutin puhetta kuunnellessa tulee väkisinkin mieleen, että kun ero noin paljon järkytti sellaista kuin lasta, jonka yhteys Suomeen säilyi, miten eron kokivatkaan ne matkaan lähetetyt lapset, joiden annettiin täysin unohtaa omat biologiset juurensa. Ja jotka sitten ummikkoina palautettiin sodasta toipuvaan kotisuomeen.

Kulttuuri, kieli, koulu

Kulttuurien välinen ero Ruotsin ja Suomen välillä on seikka, jota Ritva Tuutti haluaa erityisesti painottaa. Hänen kokemuksensa mukaan ainakin lähipiiriin ystävälliset ruotsalaiset ihmiset puhuivat sotalapselle hellyttävää "pikku kultaseni"-kieltä. Ilmapiri tuntui tyystin

toisenlaiselta kuin täällä. "Ei Suomessa halattu."

Palattuaan Ritva arveleekin ruvenneensa esiintymään, jotta saisi huomiota. Ja Ernst-puoliso hellittelee kuulemaansa muistoa siitä, miten 11-vuotias koulutytty Saimaan jäällä harjoitteli runojen lausumista.

Suomen kielen Ritva oppi melko nopeasti takaisin palattuaan, olihan hän sitä hyvin tainnut Ruotsiin lähtiessään. Ensimmäisenä jouluna koulussa opettaja tosin mainitsi todistuksessa, että suomen kielen puute haittaa oikeinkirjoitusta. Ruotsissa opintie oli jäänyt aloittamatta, koska metsän keskellä asuvat vanhemmat eivät päästäneet tyttöä koulun. Myös ruotsalaisen sisko oli lopettanut koulun.

"Se oli kova paikka."

Opettaja

Suomeen palaamisen myllyryksessä merkittävänä henkilönä Ritva muistaa opettajansa. Tämä uskovainen, jo vanhemmanpuoleinen naisopettaja oli hyvin tärkeä ihminen nuorelle tytölle.

"Rakastin koulua ja opettajaa. Hengellisen pohjani olenkin saanut opettajalta ja koulusta."

Opettaja osasi myös ruotsia eikä rangaissut sen puhumisesta lastakaan. Jälkeenpäin Ritva on kuullut, että esimerkiksi Lahdessa jossakin koulussa ruotsin puhumisesta välitunnilla seurasi nurkkaan joutuminen.

Saara - sotalapsi

Saara - sotalapsi -näytelmän on tarkoitus saada ensi-iltaansa tulevan vuoden maaliskuun kahdeksantena. Lapsilla tulee näytelmässä olemaan keskeinen tehtävä.

Ritva Tuutin esikoinnäytelmä puhuu tärkeistä asiasta. Myös tällä hetkellä monessa paikassa maailmaa riehuu sota. Jossakin lapsi hakee turvaa aikuiseista aikuisten syyttämän sodan keskellä. Missä on pienen ihmisen turva silloin?

"Kun kuulen mataläänisen lentokoneen, mieleen tulee pommikone"

Tulevan näytelmän sodan äänet herättävät Ritvan ja hänen sotaveteraanimiehensä ajatuksissa monta mielikuvaa. Niistä jokin todennäköisesti kuullaan Porin Teatterin pienellä näyttämöllä vielä ilta toisensa perään. Muistot heräävät silloin varmasti monen varttuneemman katsojan mielessä.

Kirjoittajana Ritva Tuutti toimii paitsi sukupolvensa tulkina myös tien viitoittajana nuoremille katsojille isovanhempien ajan tapahtumiin. Käsikirjoituksen teossa mukana olleet ovat pitäneet tärkeänä näytelmän positiivista loppua. Selvisihän Ritvakin.

Kristiina Ahtola

Ritva Tuutti työstää omia sotalapsen kokemuksiin näytelmäksi.

Ensimmäiset sotalapset lähtivät 60 vuotta sitten

Suomalaiset sotalapset ovat lapsia, jotka sodan aikana vietiin ilman vanhempia Ruotsiin ja Tanskaan pois sodan ja pommitusten jaloista. Ensimmäiset lapset lähtivät joulukuussa 1939, kaksi viikkoa talvisodan syyttymisen jälkeen. Viimeisiä siirtoja tehtiin vielä 1945, muutamaa kuukautta ennen kuin sota Suomen osalta päättyi.

Sotalapsia oli kaikkiaan yli 70 000. Heistä jäi pysyvästi Ruotsiin noin 15 000 ja Tanskaan noin 5 000 lasta. Sodan jälkeen lasten palauttamisesta käytiin kovikiin kiistojä, kun ruotsalaiset vanhemmat olisivat halunneet pitää heidät, mutta myös omat vanhemmat

halusivat lapsensa takaisin. Toiset lapset saivat vieraassa maassa oleskelusta positiivisen kokemuksen ja rakennuspuuta elämälleen. Osa lapsista taas on saanut kärsiä juurettömyyden tunteesta ja epävarmuudesta sota-ajan heiteltä heitä maasta toiseen.

Vanhempansa, kielenään ja vaatimattomat kotiolonsa unohtaneille lapsille myös paluu takaisin kotimaahan oli usein sokki ja sopeutuminen vei oman aikansa.

Lähde: Sotalapset, tutkimusraportti, toimittanut Aura Korppi-Tommola

Joulu tulee yhdessä lukien

Tulevaisuuden maa, seurakunnan lahjakirja lapsiperheille, tuo uuden adventtiperinteen Antin kotiin. Antti Ylituomi, seitsemän vuotta, saa kirjan, kuten kaikki Porissa ensiluokkaa käyvät koululaiset. Lisäksi perhepäivähoitajat, päiväkodit sekä seurakunnan päiväkerhot saavat jokaisen yhden kirjan pienokaisille luettavaksi.

Adventtikirjasta voi tehdä perinteen. Tänä vuonna Antti avaa kirjan äitinsä Liisa Ylituomen kanssa ensimmäistä kertaa.

Mutta - minkä ihmeen Tulevaisuuden maa? Oikeastaan Tulevaisuuden maa on syntymäpäivälahjakirja. Sen välityksellä osallistutaan Jeesuksen syntymän 2000-vuotisjuhlaan. Ja kenenpä kanssa syntymäpäivästä enemmän riemuitsisikaan, kuin juuri lasten.

Pohjoismaista yhteistyötä olevaa kirjaa jaetaan omankielisenä Suomen lisäksi Ruotsissa, Norjassa, Tanskassa ja Islannissa. Lisäksi se on käännetty saameksi ja viroksi. Suomessa sitä on painettu myös ruotsin- ja saamenkielisenä. Eri seurakunnat jakavat kirjaa hiukan eri ikäluokille.

Porin kirjoja on tilattu 1 200 kappaletta. Kirjakaupoista tätä Lasten Keskukseen kustantamaa kirjaa ei voi ostaa.

Kirjan idea on adventtikalenterista. Siinä on yksi kertomus joulukuun jokaiselle päivälle, riittävä luettavaa sen ylikin, aina tammiukuun kuudenteen asti. Joululaaton kohdalta löytyy tuttu kertomus Jeesuksen syntymästä, samoin ltimään tietäjät on ajoitettu loppiaiseksi, kuten Raamattu kertoo.

Muumeista satusetä Anderseniin

Joulun sanoman lisäksi liki 100-sivuinen teos pursuaa parasta pohjoismaista kertomusperinnettä. Suomalaisia kirjailijoita edustavat muun muassa Tove Jansson, Marjatta Kurenniemi ja Sakari Topelius. Ruotsalaisista ovat mukana esimerkiksi Maria Gripe, Selma Lagerlöf ja Astrid Lindgren. Tanskan edustajien joukosta löytyy itse satusetä H.C. Andersen. Kuvittajia on jokaisesta maasta. Kehyskertomuksen tähtilapsi Jubarista on kirjoittanut Maisa Savolainen.

Äidit, isät ynnä muut aikuiset löytävät tärkeät tiedot tekstien ja kuvitusten alkuperästä sivuilta 92 ja 93. Tulevaisuuden maata tutkitaan kuin joulukalenteria, yksi aukeama kerrallaan. Yläreunan kiinniliimaus takaa sen, että seuraavan päivän sisältö säilyy avaamattomana yllätyksenä pienelle ihmiselle.

Käyttöohje: Luetaan yhdessä lapsen kanssa!

Tulevaisuuden maa on tarkoitettu yhdessä luettavaksi. Lisäksi sen uskotaan toimivan keskustelun viritäjänä.

"Esitä lapsille kysymyksiä

Juhlan odotus on jo osa juhlaa. Tulevaisuuden maa -kirjassa on yksi kertomus joulun ajan jokaiselle päivälle loppiaiseen saakka.

kertomuksesta. Älä pyri selittelemään kertomusta, ellei lapsi sitä välttämättä pyydä." Näin kehottavat Pihlavan lapsityön pappi Pirjo Tiira ja Anne Holländer, Porin seurakuntayhtymän lapsityön toiminnanohjaaja, saatekirjeessään.

Tekstin lisäksi myös kuvat puhuvat paljon. Ja koska sisältö koostuu 37:stä hyvin erilaisesta

Antin kotona adventti huomioidaan

Alussa esitellyn 7-vuotiaan Antin kodissa ensimmäinen adventti ei ole vain pyhä muiden joukossa. Sitä vietetään. Silloin sytytetään valo kerrostalokodin parvekkeen havu-

nauhaan. Niin tehdään aina. Ja

aina myös ostetaan pieni kuusi torilta olohuoneen pöytää juhlistamaan. Erityisesti sitä varten olevat koristeet otetaan yläkaupista joka ikinen adventti. Sinne ne myös laitetaan takaisin heti pyhän mentyä. Kuusikaan ei jää pöydälle kuivumaan. Sitä oikeaa joulua varten Liisa-äidillä on varattuna toiset koristeet ja Akisä tuo oikean ison joulukuusen.

Ikkunoihin, muualle paitsi olohuoneeseen, jonka edessä parvekevalot ovat, asetetaan kynttiläköt. Ne saavat valaista aina loppiaiseen saakka. Liisa Ylituomi sanoo, että juuri valo

hänen mielestään kohdistuu joulun, joulun odotukseen. Myös Aki pitää tärkeänä valon paljoutta joulukuun alun pimeässä. Siihen hän on tottunut jo lapsuuskodissaan maalla.

Hoosianna kuuluu asiaan

"Hoosianna kuuluu adventtiin", vakuuttaa Liisa ja toteaa, että se on ihan pakko kuulla. Hän arvelee asian olevan perua kouluajoilta. Oma esikoinen, 10-vuotias Jukka, on sitä laulanut koulussa ja Antinkin sen varmastipian oppii. Kotona Hoosiannahymniä kuunnellaan levyiltä.

Joululaulut soivat musiikista pitävän perheen olohuoneessa monet kerrat juhlaa odotellessa. Ja pieni oviseppel ripustetaan ulko-oveen kertomaan rappukäytävässä kulkijoille adventtajan alkamisesta. "Se on ensimmäisiä yhteisiä koristeitamme", muistelee Liisa.

Piparintuoksuista odotusta

Pojille tärkeä merkki joulun odotuksesta tulee keittiöstä. Mikäpä muukaan kuin ensimmäinen piparitaikina! Sitä maistellaan ja leivotaan ensimmäisenä adventtina. Kuun puolessavälissä tehdään toinen kerta piparkakkuja, myöhemmin koti täyttyy muista joulun herkkujen tuoksuista.

Lapsiperheissä välttämättömän joulukalenterin Liisa on itse valmistanut Jukan ollessa vielä pieni. Sen punaisiin pussukoihin kätetään yllätyksiä aamuissa koulunlähijöille. Antin nimipäivänä 30. marraskuuta veljekset tapaavat saada myös "tehtäviä" kalentritä.

Tästä adventista äiti ja isä Ylituomi uskovat alkavan uuden perinteen: Tulevaisuuden maahan tutustutetaan ja se talletetaan esille otettavaksi tulevana adventteina. "Noin hieno kirja", he kiittelevät seurakunnan lahjaa.

Kirjan kansikuvaa tutkailvan Antin silmät välkähtävät iloisen oloisista. Ensimmäinen adventti ja ensimmäinen lukukerta ovat ihan kohta!

Teksti Kristiina Ahtola
Kuvat Jyrki Toivanen

Mitä tapahtui kun

Käärme tukki urkupillin

Urku ihmettelee, mikseivät kaikki pillit soi, urkujenpolkija huokailee työn puutetta, sirkusvirkailija etsii kadonnutta käärmettä.

Porin Teljän kirkossa on tunnelmaa, kun 170 lasta tutustuu soitinten kuninkaaseen. "Tämä on urkumusiikin varhaiskasvatusta", toteaa Porin Teljän kanttori Anne-Marie Grundstén.

Urut ovat monelle, niin isoille kuin pienille, kaukainen instrumentti. Näytelmänomaisessa esityksessä sirkusvirkailijan ja urkujenpolkijan roolit.

Urut ovat monelle, niin isoille kuin pienille, kaukainen instrumentti. Näytelmänomaisessa esityksessä sirkusvirkailijan ja urkujenpolkijan roolit.

Anne-Marie Grundstén järjes-

ti ensimmäisen lasten urkuretkien kolme vuotta sitten kansainvälisenä lasten päivänä. Suosio innosti jatkamaan, ja tänä syksynä on retkeilyt avoimessa yleisötilaisuudessa ja toisen kerran kutsumalla mukaan Porin Teljän alueen päiväkodit.

Urkuretkien ideovat kanttorin ohella nuorisohoajaajat Eija Kymäläinen ja Maija Salmijärvi, jotka saivat esityksessä sirkusvirkailijan ja urkujenpolkijan roolit.

Urkujen historia tulee tutuksi, kun sirkusvirkailija Eijalta löytyy kannettava urkupositiivi. Urkujenpolkija Maija häiriöi työn puutteesta; ilman häntä ei ennen sähköä aikakautta tultu toimeen.

Näytteiden avulla selviää, että

mitä pitempi pilli sen isompi ääni. Äänikerroista löytyvät esimerkiksi norsun, sammakon ja hiiren äänet. Myös tunteita voi soitella kertoa: iloa, surua tai vaikkapa riitaa.

Yhteisissä lauluissa ja leikeissä urut osoittautuvat myös mainioksi säestyssoittimeksi. Urkuretkien päätteeksi lapset pääsivät urkupillille kokeilemaan, miten urut soivat.

Ja löytyihän se urkupilliin pujahtanut käärmeikin.

Uusi seikkailu on luvassa ensi vuonna kansainvälisenä lasten päivänä. Myös eri ryhmien kutsutaluisuuksia on vuoden päähen suunniteltu.

Kuvat A & H Hinkkala

Joululaulutilaisuudet kasvattavat suosiotaan

Syvimpiä tunteita voi ilmaista yhtymällä lauluun. "Anna sydämesi laulaa" kehoitetaan joululauluvihkosessa, joka jaetaan Kauneimmat joululaulut -tilaisuuksissa. Kuva Päivi Setälä

Kauneimmat joululaulut -tilaisuuksia on Porissa adventista loppiaiseen kolmisenkymmentä. Eniten niitä järjestetään 3. ja 4. adventtisunnuntaina. Tilaisuuksien ketjuun liitytään lähes jokaisessa Suomen seurakunnassa ja lisäksi

mm. merimieskirkkoissa, suurlähetystöissä ja ulkosuomalaisyhteisöissä ympäri maailmaa.

Suomen Lähetysseuran vuonna 1973 aloittama Kauneimmat joululaulut perinne on lisännyt suosiotaan vuosi vuodelta. Tilaisuuksiin osallistuu vuosittain yli puoli miljoonaa suomalaista.

Perinteisten joululaulujen joukkoon valitaan vuosittain kaksi vihkossa aikaisemmin julkaisematonta laulua. Toinen niistä on tänä vuonna "On Jeesus lapsen syntynyt". Norjalaisen sävelmän ovat sanoittaneet Kaija Eerola ja Inkeri Ruokonen. Päiväkerhojen ja päiväkotien lapset ovat esittäneet sitä myös kuvaelmana. Toinen uusista on "Taas joulu on", joka espanjankielisessä maailmassa tunnetaan

nimellä "Cantad, cantad, cantad". Suomenkieliset sanat ovat Katja Kailan. Latinalaisamerikkalaiseen sävelmään sopivat mukaan erilaiset rytmisoittimet.

Kauneimmat joululaulut -vihkot ovat maksuttomia. Tilaisuuksissa kerätään kolehti oman seurakunnan lähetystyöhön Suomen Lähetysseuran kautta.

Kauneimmat joululaulut Porissa

Tiistai 30.11.
Kellahden koulu klo 18

Sunnuntai 5.12.
Ahlaisten kirkko klo 18

Tiistai 7.12.
Pihlavan seurakuntatalo klo 18, kauneimmat joululaulut ja -leikit lapsille ja perheille
Pinomäen koulu klo 18, Helge Ranta, Päivi Holkko

Keskiviikko 8.12.
Lyttylän rukoushuone klo 18.30, Raili Turtola

Torstai 9.12.
Sampolakeskuksen auditorio klo 12, Hannu Dietrich, Heli Lehtonen
Martintalo klo 18, Diakin opiskelijoita, Anne-Marie Grundstén

Reposaaren kirkko klo 18
Lampin koulu klo 18.30

Toejoen pappila klo 18.30, Pirkko Heikkilä

Sunnuntai 12.12.
Viasveden Mäntypirtti klo 14, Paavo Rusava
Keski-Porin kirkko klo 15, lasten kauneimmat joululaulut, Raili Turtola, Tuija Kruus, Juhani Romppanen
Väinölä kirkko klo 16, Taina Saine, Päivi Holkko

Keski-Porin kirkko klo 18, Kari Erkkola, Tuija Kruus, Porin Poikakuoro, Juhani Romppanen
Länsi-Porin kirkko klo 18, mukana Teljän kirkkokuoro, Pauli Immonen, Paavo Rusava
Teljän kirkko klo 19, Jaakko ja Maija Mäkelä, Iltpäiväkuoro, Helge Ranta, Heli Lehtonen

Maanantai 13.12.
Lattomerén kirkko klo 18,

Paavo Rusava

Tiistai 14.12.
Länsi-Porin kirkko klo 18, lasten kauneimmat joululaulut, Päivi Holkko
Metsäkappeli klo 19
Isojoenrannan seurakuntakoti klo 19, Risto Auerma, Juhani Kemppainen

Keskiviikko 15.12.
Preiviikin kirkko klo 18, kahvi, arpajaiset
Hyvelä, Annikki ja Jaakko Salonen, Isännänpolku 13, klo 18.30, Raili Turtola

Torstai 16.12.
Niittymä Leppälä klo 18
Pihlavan kirkko klo 19, mukana Pihlavan Laulajat

Sunnuntai 19.12.
Pormestarinluodon seura-

kuntakoti klo 14
Ruosniemen kirkko klo 15
Mummun Kamari klo 15, de vackraste julsångerna, Hannu Salonoja, Paavo Pitkäranta
Metsäkappeli klo 16
Teljän kirkko klo 18, Teljän kamarikuoro, Anne-Marie Grundstén, Käsikkäin-kuoro, joht. Tuula Pulkkinen, Maija ja Jaakko Mäkelä, Pasi Viitanen

Maanantai 20.12.
Pietniemen seurakuntatalo klo 18

Tiistai 21.12.
Olotupa klo 13

Sunnuntai 2.1.
Sley Varvinkatu 3, klo 15
Pirkko Heikkilä

Torstai 6.1.
Esihallankatu 6 klo 18, Pasi Viitanen, Hannu Dietrich.

Keski-Porin kirkkokuoro saa miehetkin laulamaan

Kuorotoiminta on harvastus, joka tempaisee helposti mukaansa. Kyseisen tunteen on kokenut myös kolmisenkymmentä Keski-Porin kirkkokuorolaisista, jotka viettävät tänä adventtina kuoron 75-vuotisjuhlaa. Kuoroa on vuodesta 1988 johtanut kanttori, diplomi-laulaja Paavo Pitkäranta.

Kuorossa laulamista pidetään usein naisten harrastuksena, mikä on aiheuttanut miespuolisissa turhia ennakkoluuloja harvasta kohtaan. Jo pikkupojasta lähtien kuorossa laulanut Paavo Pitkäranta ei näe mitään syytä mikseivät miehet voisi laulaa siinä missä naisetkin.

"Miehet ovat joka tapauksessa tahmeampia lähtemään mihin tahansa yhdistystoimintaan."

Isällä ja pojalla, Leo ja Seppo Lindevallilla, musiikki on verissä sisaruksia ja vanhempia

myöten.

Kahdeksan vuotta kuorossa laulanut Leo Lindevall kokee kuoron itselleen hyvin tärkeänä. "Rakkaus musiikkiin ja suhde seurakuntaan pitävät minut kiinni kuoroharrastuksessa."

Leo Lindevall toimi urkurin assistenttina ja kanttorien tuuraajana viisitoista vuotta ennen kuin sai varsinaisen kimmokkeen liittyä kuoroon.

Kuitenkin jo nuoresta asti musiikkia harrastaneena hän rakensi jo 50-luvulla sähköurut, jotka vielä tuolloin olivat muuten harvinaisuuksia. Perinteiset "miesten harrastukset" eivät ole tehneet häneen vaikutusta.

"Tämä harrastus sopii minulle. Huudan mieluummin urkuparvelta kuin jäähallissa."

Seppo Lindevall on laulanut Keski-Porin kirkkokuorossa kymmenen vuotta.

"Kirkkomusiikki on aina ollut mieluista minulle," hän kertoo.

"Lauloin parikymppisenä Mikkelin Tuomiokirkon kamarikuorossa. Ihastuin täysin musiikkiin kun lauloimme upeita, vanhoja teoksia."

Rakkaus musiikkiin ja hieno seurakuntayhteisö merkitsevät myös Seppo Lindevallille paljon.

Käyttämätöntä laulukapasiteettia

Monien lauluharrastus juontaa jo kodista ja lapsuudesta. Nuorena alkanut kuoroharrastus jatkuu usein aikuisuuteen.

"Kuorossamme on kuitenkin myös niitä, jotka ovat innostuneet laulamisesta vasta myöhemmin, kertoo viisi vuotta Keski-Porin kuorossa laulanut Maria Pitkäranta.

"Ei ole mikään este vaikkei olisi nuorempina laulanut kuorossa, harrastuksen voi aloittaa aikuisenakin."

"Loppujen lopuksi pienikin laulutaito riittää", Seppo Lindevall rohkaisee.

Hän uskoo että mieslaulajien vähyyys varsinkin Porissa johtuu mm. kuorojen runsaudesta.

"Myös käyttämätöntä kapasiteettia on paljon. Miehet takertuvat usein liialliseen itsekritiikkiin ja asettavat itselleen näennäisiä kynnyksiä. Toiset vierastavat runsasta kokoontumista eivätkä välttämättä pääse lähtemään harjoituksiin tarpeeksi usein."

Seppo Lindevall näkee ongelman siinä, että työikäisiä on vaikea saada ajan puutteen takia näin kiireiseen toimintaan. Vapaapäiviä lauluharrastuksessa

Keski-Porin kirkkokuoro on Satakunnan kuoroista vanhimpia. 75-vuotisjuhlakonsertti on adventtisunnuntaina 28. marraskuuta.

kuluu paljon ja aikaisia herätyksiä on viikonloppuisin usein.

"Kirkkokuorossa käynti on vieläpä tiiviimpää kuin muissa kuoroissa. Tässä harrastuksessa on taustalla rakkaus seurakuntaan", hän tiivistää.

Kirkkokuoro myös sosiaalista toimintaa

Monille kirkkokuorotoiminta muodostuu tärkeäksi seurakuntayhteyden takia.

"Kuoro ei ole ainoastaan laulamista, vaan myös sosiaalisen kanssakäymisen muoto", Paavo Pitkäranta kiteyttää.

"Harjoitusten puolessavälissä pidämme kahvitauon, jolloin on aikaa rupatella toisten kanssa."

Kuluvana syksynä kuoro on juhlakonsertin vuoksi harjoitellut kahdesti viikossa, tavallinen tahti on kerran viikossa. Viikkoharjoittelukerran lisäksi järjestetään viikonloppuleirejä, jotka pitävät sisällään paljon laulua. Tällöin pystytään keskittymään paremmin myös äänenmuodostuksen harjoitteluun.

"Leirit ovat oikeita tehokuureja laulajille, toteaa jo 46 vuotta kuorossa mukana ollut Irja Huttunen.

Harjoittelua ei kuitenkaan

koeta raskaana työnä, pikemminkin mieluuisana.

Keski-Porin kirkkokuoro on matkustellut ympäri Suomea unohtamatta Tukholman vierailua tai viime kesän esiintymistä Virossa Pärnussa. Jouluaattoihin kuuluvat perinteiset sairaalakäynnit. Suurempia konsertteja vuodessa pidetään kaksi: pääsiäisenä ja adventtina.

Keski-Porin kirkkokuoron 75-vuotisjuhlakonsertti on ensimmäisenä adventtina 28. marraskuuta klo 17 Keski-Porin kirkossa.

Siina Repo

KIRKKO sanomat

Julkaisija:

Porin ev.lut. seurakunnat

Päätoimittaja:

Kari Erkkola

Toimitussihteeri:

Maija-Leena Seppälä

Toimitusneuvosto:

Porin seurakuntien tiedotustoimikunta

Osoite:

Hallituskatu 9 b,

PL 122, 28101 Pori

Puh. 6238 715

Ilmoitusmyynti:

Tapani Tuomi

(03) 734 5311

Ilmoitushinta:

4,00 + alv

Kustantaja:

Suomen Kirkko-Mediat Oy

PL 137, 00201 Helsinki

Yksityistilaus:

25 mk vuosikerta

Painatus:

Oulun Kirjateollisuus Oy

Jakelu:

Porin Jakelukeskus

ja posti (Ahlainen)

Seuraava numero:

18.12.